

ANG BAG NG WALL STREET

GILLETTE FROM WALL STREET · 01

Tuwing umuuwi ang aking ama sa gabi ng Biyernes matapos ang limang araw na pagkawala dahil sa trabaho, pagod na pagod siya.

Halos linggo-linggo, inuutusan niya akong pumunta sa garahe at kunin ang dalawang bagay sa kanyang kotse: ang folder at ang bag.

Kailangan niya ang dalawa.
Sa ganap na 9:30 ng gabi, tatawag ang isang inspektor at dapat handa na ang mga numero.

Naging ritwal namin iyon tuwing Biyernes.
Hindi ako kailanman nagreklamo.
Ginawa ko iyon para sa aking ama.
Ginawa ko iyon para sa amin.

Hindi kailanman nagkamali ang mga numero.
Hindi kailanman bumaba sa inaasahan ang mga resulta.
At hindi ko siya kailanman nakitang galit.

Noong bata ako, pinaniwalaan kong may-ari siya ng isang mahiwagang bag.

Sa bahay naman, madalas akong utusan ng aking ina na kunin ang kanyang bag at ang kanyang pitaka.
Iyon ang una kong aral.
Dalawang ganap na magkaibang bagay ang maaaring magdala ng iisang pangalan.

Isang malaki, puno ng trabaho.
Isang maliit, puno ng pera.

Makalipas ang ilang taon, isang gabi ng taglamig, pauwi kami ng aking ama mula sa isang libing.
Dahil sa mga harang sa daan na dulot ng mga welga, napilitan kaming dumaan sa rutang hindi namin karaniwang dinaraanan.

Sa kahabaan ng isang madilim na abenida, may ilang babaeng nakatayo sa tabi ng maliliit na siga.
May dalang handbag ang bawat isa.

Tinanong ko kung sino sila.
Ngumiti ang aking ama.

“Mga babae silang naghahanap ng trabaho.”

Tiningnan ko ang mga bag.
“Dala nila ang kanilang mga kasangkapan,” paliwanag niya.
“At sino po ang mga kliyente nila?”
“Ang mga taong gumagawa ng mabubuting gawa.”

Sampung taong gulang ako noon.
Natural lamang na inakala kong ang mga taong humahawak ng mga gawa ay may kinalaman din sa mga babaeng iyon. Para sa akin, perpektong may katuturan ang hindi pagkakaunawaang iyon.

Makalipas ang ilang taon, isinama ako ng aking ama sa Milan.
Sa unang pagkakataon, pumasok ako sa templo ng pananalaping Italyano, ang Piazza Affari.

Puno ng sigawan ang trading floor.
Mga taong bumibili.
Mga taong nagbebenta.
Mga taong nagwawagayway ng mga piraso ng papel na para bang nakasalalay sa mga iyon ang mismong sibilisasyon.

Tumingin ako sa paligid, litong-lito.
“Bakit po silang lahat sumisigaw?”

Tumawa ang aking ama.
“Ganyan talaga ang negosyong ito.”

Agad akong hindi sumang-ayon.
Labinlimang taon ko siyang pinanood magtrabaho.
Hindi niya kailanman kinailangang sumigaw.

Tumawa kami na parang mga baliw.
Nagtapos ang gabing iyon sa Navigli, kung saan muling naghalo-halo ang aking mga alaala.

Ang mga babae sa tabi ng daan.
Ang kanilang mga handbag.
Ang mga trader sa stock exchange.
Ang kanilang mga portpolyo.

Magkakaibang pamilihan.
Magkakaibang paninda.
Iisang paghahanap ng tao.

Halos lahat ay kayang bilhin ng ilan sa mga lalaking iyon.
Ang mahirap para sa kanila na makamit ay ang damdamin.
Umaasa silang makabibili ng pag-ibig.
Ang karaniwang nabibili nila ay iba.

Pagkatapos, nariyan ang aking tita.
Itinatago niya ang kanyang makeup sa loob ng kanyang handbag dahil naniniwala ang seloso niyang asawa na dapat lumitaw nang natural ang kagandahan.

Pag-uwi niya, ayos na ayos, ngingiti ito nang may pagmamalaki.
“Ang ganda mo ngayon.”

“Ang sigla ng kutis mo.”
At tatango siya nang tahimik.

Isa pang bag.
Isa pang lihim.
Isa pang pamilihan.

Habang tumatanda ako, natuklasan kong maraming uri ng bag sa mundo.

May mga nagdadala ng mga numero.
May mga nagdadala ng pera.
May mga nagdadala ng mga pagnanasa.
May mga nagdadala ng mga kasinungalingan.
At may mga nagdadala ng buong buhay.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA
Ang Saga ng Wall Street